

Slaget ramte ham på højre kindben. Det var nøjagtig, hvad han havde regnet med, da han drejede hovedet et par centimeter skråt opad, netop da faren slog. Her ved middagsbordet sigtede faren som regel efter næsen og prøvede at ramme med et slag fra håndleddet og bagsiden af finger-spidserne. Det gjorde ikke ondt, når sådan et slag ramte. Men det var en stum, hvid fornemmelse at få det der dril-lende slag midt på næsen. Hellere kindbenet.

Faren var stolt over slaget, fordi han bildte sig ind, at han kunne smække det hurtigt og overraskende ud. Men for Erik, der kendte alle farens slag og finter lige så godt som multiplikationstabellen, var det let at opdage den der træk-ning under farens højre øje, der gik forud for slaget. Ved middagsbordet drejede det sig som regel kun om en længe og godt annonceret lussing slået med et bredt højresving eller også dette maskerede slag med håndleddet fra den anden side, som sigtede mod næsen. Det sidste var mere beregnet som en krænkelser end for at gøre ondt.

Han havde uden vanskelighed kunnet bøje hovedet så langt bagover, at faren ramte helt ved siden af. Men så var der en risiko for, at den gamle satan mistede besindelsen og kastede sig hen over bordet for at ramme med et ven-strehåndshook eller en lige højre i ansigtet. Måske blev der så knust noget porcelæn, i værste fald væltede hele bordet. Så fik han skylden, og det kunne forlænge pryglene efter maden med op til en halv time.

Derfor gjaldt det om, at faren ikke ramte helt ved siden

af, når han slog sit maskerede slag med håndleddet. Det krævede disciplin og træning kun at dreje hovedet så meget, at faren ikke ramte næsen, men kindbenet i stedet for.

–Jaså, sagde faren muntert. I dag tager vi børsten og 25 slag.

Det var en usædvanlig mild dom, næsten minimum. 25 slag med klædebørstens bagside tog bare lidt over 20 sekunder, og så var det ovre. Så slap han for at græde, han ville ikke græde, når faren slog. Man kunne sagtens lade være med at græde, så længe man kunne holde vejret. Birkeris, som var både langsommere og mere smertefuldt end klædebørsten, kunne man udholde op til 30 slag af. Det var ingen kunst at holde vejret under 35 sekunders klø med birkeris.

Hundepisken var det værste. Det var som at blive punkteret allerede ved det første slag. Luften blev slået ud af én ved den første blodstribе. Det var som et lille hul, hvor det hvislede og hvæsedede, og så åbnede hullet sig til rigtig gråd. I værste fald allerede halvvejs efter en 12-13 slag.

Hvis man græd og samtidig vred sig for at undgå slagene, blev faren ophidset og slog hårdere og glemte at tælle. Eller også standsede han og forklarede omstændeligt, at han nu måtte lægge ti slag til, fordi man gjorde afstraffelsen vanskeligere.

25 slag med klædebørsten var altså næsten ingenting. Det gjaldt bare om ikke at vise sig for taknemmelig, for så blev der måske lagt på. Og så måtte man naturligvis have heldet med sig under resten af middagen: ikke tabe saltkarret, ikke række ind over bordet, ikke smøre brødet på den forkerte side, ikke irritere lillebroren, ikke vælte mælkeglasset, ikke pille kartoflerne for sjusket osv. Så blev der lagt på. Eller hvis faren opfandt en hvilken som helst anden anledning:

–Det var dog nogle modbydelige sørgerande, du har under neglene. Og så ved bordet! Det bliver 5 slag ekstra, sagde faren.

30 slag med klædebørsten var næsten ingenting. Man kunne let holde vejret og koncentrere sig om ikke at græde eller sprælle i 30 sekunder.

Det var i midten af september og en kølig dag med klar luft og stærkt solskin. De spiste tidligt middag, og solens reflekser spillede i de slebne vinglas. Han fulgte en tyk solstråle med øjnene og forestillede sig, at alle støvkornene dannede en mælkevej, og at det netop nu kunne ske, at kæmpen ved det kosmiske middagsbord med den afsindige far pustede luft ud i en tavs hvislen, så støvkornene hvirvlede omkring hinanden, så at alle planeterne blev revet ud af deres baner, og jorden blev tilintetgjort af en lige så pludselig som total katastrofe.

–Leg ikke ved bordet, 5 slag ekstra, sagde faren, der åbenbart havde opdaget, at han blæste efter støvkornenes mælkevej.

Men 35 slag med klædebørsten var stadigvæk ikke noget at være bekymret over. Det var let at koncentrere sig under 35 slag med klædebørsten, i det mindste hvis huden på enden og ryggen var nogenlunde hel.

Han betragtede endnu engang lysriben med støvkornene. Han afvejede fornøjelsen ved at puste mod planetsystemet en gang til mod yderligere 5 slag. Men han lod være, fordi det ville kunne opfattes som en forsætlig provokation, og så ville faren ikke bare lægge 5 slag til, men også gå over til et værre instrument end klædebørsten. Det var det ikke værd.

Han forestillede sig, at han pustede mod planetsystemet.

Bag kakkellovnens messinglåger knitrede ilden. Det lød som grantræ og ikke det dyrere birkebrænde. Henne ved den ene endevæg oplyste det stærke sollys en lys firkant på tapetet. Der hang et maleri i går. Nu havde de altså solgt endnu et maleri. Da familien flyttede ind til byen fra den

Rige Forstad, havde hele væggen i spisestuen været fuld af malerier.

Efter middagen hjalp han omhyggeligt med at tage af bordet for ikke at få flere ekstrasklag. Efter at der var taget af bordet, gik moren ud i køkkenet for at lave kaffe. Så var det tid til at gå med faren ind i deres soveværelse for at få ordnet middagskløene.

– Træk bukserne ned og buk dig, sagde faren mekanisk og greb efter klædebørsten.

Han hørte på farens tonefald, at der ikke var nogen snigende fare. Faren var rolig og besindig i dag, og det hele ville være hurtigt overstået. Han trak bukserne ned og bøjede sig frem. Samtidig med at faren løftede armen til det første slag, trak Erik vejret dybt, lukkede øjnene og knyttede hænderne. Det hele gik hurtigt, og så var der kun krænkelser tilbage.

– Gode venner igen? spurgte faren og rakte hånden frem.

Hvis han ikke trykkede hans hånd, fik han hele sin omgang klø en gang til.

– Gode venner igen, sagde han og smilede. Han tog farens hånd. Så trak han bukserne op igen og gik ind på sit værelse og hen til grammofonen. Elvis Presleys nye sang hed Heartbreak Hotel.

Han lå på sin seng og kiggede hen over spindelvævet i stukken og mønstret af revner i loftet, og han så sig selv som rockkonge på en scene langt væk i det frie land i vest. Han prøvede at efterligne Elvis Presleys fremmede ord, og sådan lå han længe og følte sig helt lykkelig.

Det var en dag, hvor alt var gået perfekt. Og desuden havde middagskløene ikke været noget særligt, og den tidlige middag tydede på, at faren skulle arbejde fra meget tidligt på aftenen. Faren var inspektør på en restaurant, selv om han for det meste kaldte sig direktør. Når faren skulle

tidligt på arbejde, kunne han gå i biffen. Der var tre biografer, hvor han kunne komme ind til forbudt-for-børn-film, og den nærmeste viste en krigsfilm fra Korea. Den ville han se, og han ville gå alene for uden andres indblanding at nyde, at alt var gået så godt i dag.

Han havde været nødt til at tæve Fyrtårnet. Det hele var til sidst blevet uundgåeligt, og hvis han ikke havde klaret det, ville han ikke have haft sin bande mere. Banden adlød kun, så længe man vandt. Det var egentlig uretfærdigt, for der var vigtigere sager end at vinde slagsmålene om, hvem der skulle bestemme over en bande. Men duellerne var den mest håndgribelige kompetenceprøve, og duellerne måtte man vinde, og når han tænkte nærmere over det, havde han i over et halvt år vidst, at den dag ville komme, hvor Fyrtårnet ville udfordre ham.

Men Fyrtårnet ville aldrig kunne overtage banden. Fyrtårnet kunne slås, men han kunne ikke snakke, og hvis han vandt kampen, så ville det bare føre til, at banden lige så stille blev opløst, og at han til sidst stod helt alene uden nogen, der adlød ham. Så ville han stå alene der midt i skolegården uden at forstå hvorfor. For det var jo ikke nok at være den stærkeste.

Fyrtårnet var nemlig den stærkeste, det kunne der ikke være nogen tvivl om. Han var næsten tyve centimeter højere end alle de andre i 2. mellem. Han var endnu ikke fyldt fjorten og var en firs høj, vejede otteogtres kilo, kunne let kaste 65 meter med en lille bold og havde en helt enorm pik. Fyrtårnet sloges meget sjældent og fantasiløst, men han var frygtelig, når han enkelte gange blev rasende.

Erik havde vendt og drejet problemet den sidste uge, hvor han vidste, at det uundgåelige nærmede sig. Fyrtårnet havde en lang, svingende højre. Det var et langsomt slag, men med tyngde og stor rækkevidde. Han sparkede aldrig. Men han prøvede hurtigt at indfange modstanderen for at kunne ud-

nytte sin tyngde og komme ovenpå. Havnede man under Fyrtårnet, var det svært at komme ud af grebet. Og så lå man der, mens Fyrtårnet slog tungt og langsomt, skiftevis mod ofrets mave og ansigt, indtil man kunne anse sagen for afgjort.

Det var Fyrtårnet, der samlede penge ind. Hvem som helst i skolen kunne komme til banden og låne penge. Vil-kårene var enkle – hundrede procent i rente på to dage, og Fyrtårnet blev pudset på dem, der ikke betalte. Det var absolut nødvendigt at pudse Fyrtårnet på dem, der ikke be-talte, ellers ville systemet være brudt sammen allerede fra starten.

Fyrtårnet slog faktisk uden aggressivitet, og de, der fik tæv af ham, bildte sig ind, at det hele var værre, end det var, blot fordi han var så stor og havde en sort læderjakke med bandens symbol på ryggen. Deres rædsel for at få tæv af Fyrtårnet var faktisk vigtigere end selve tævene.

Det var Göran, som i nogen tid havde trukket Fyrtårnet til side og lidt efter lidt overbevist ham om, at han måtte slå Erik ned og dermed tage magten og ledelsen. Göran handlede muligvis ikke i den tro, at Fyrtårnet ville vinde. Men han havde selv stået Erik nærmest, da banden blev dannet det første år på skolen, og det stadigvæk var et åbent spørgs-mål, hvem der egentlig bestemte. Han havde været nødt til at tæve Göran ganske eftertrykkeligt for en gang for alle at få en ende på det, og det havde fungeret fint et års tid. For-modentlig ville Göran nu gøre et forsøg på at bruge Fyrtår-net som sit eget våben.

Erik havde ladet som ingenting i ugen op til udfordrin-gen. I den tid havde han afpudset sin taktiske plan. Det var fuldstændig klart, at der ikke var nogen mulighed for kom-promis. Han kunne enten vinde eller få tæv, og hvis han fik tæv, ville han være helt alene. Fyrtårnets overlegenhed med hensyn til vægt og rækkevidde skræmte ham meget mindre

end risikoen for at stå alene og uden for banden.

Men efter et par dages tankevirksomhed vidste han præcis, hvordan han kunne slå Fyrtårnet. Det var ikke hans hurtighed, der kunne fremkalde afgørelsen. Den opvejedes let af Fyrtårnets vægt og kraft. Men Fyrtårnet tænkte langsomt, og det tog ham lang tid at blive vred. Altså kunne man slå ham, hvis man gik hurtigt og kompromisløst til værks. Derimod forkastede han alternativet med at sparke Fyrtårnet under hans store pik. En sådan sejr ville ikke blive påskønnet, men bare føre til en masse snak bagefter, der så ville presse en revanche frem, som det ville blive endnu sværere at vinde.

En udfordring fulgte altid et vist ritual. Kombattanterne stillede sig op over for hinanden og brugte et par minutter på fornærmelser, som for det meste drejede sig om den andens fejhed. Så gjaldt det om at få modstanderen til at slå først og lidt tøvende, så man selv kunne slå igen med fuld kraft. Man kunne for eksempel stå og tjatte modstanderen på næsen, indtil han mistede besindelsen og prøvede at slå igen. Dermed var ritualet opfyldt og kampen i gang. Under ritualet samledes tilskuerne i en hylende kreds om dem for at ægge slagsmålet frem så hurtigt som muligt, inden nogen af gårdvagterne nåede derhen.

Det var sandsynligvis sådan, Fyrtårnet og Göran regnede med, at det hele ville udvikle sig. Fyrtårnet ville stå over for ham inde i kredsen af hylende tilskuere og række en af sine lange arme ud og prøve at daske ham i ansigtet med fingrene eller slå huen af ham eller sådan noget. Så ville det blive meget svært at slå sig igennem Fyrtårnets forsvar og lange rækkevidde. Samtidig ville det være umuligt at klare sig ud af situationen på nogen anden måde, og så ville det ende, som det altid endte, når Fyrtårnet sloges, med at han lå øverst og slog, indtil det var afgjort.

Det var nok sådan, de havde tænkt sig det.

Da opgøret kom, vidste Erik nøjagtig, hvordan han skulle gøre. Han vidste også, at han ville vinde, hvis han kunne kvæle sin skræk. Det var det helt afgørende: ikke tøve et eneste sekund.

Banden stod ved slutningen af spisefrikvarteret nede under de store kastanjetræer i den fjerneste ende af skolegården. Erik fordelte indtægterne fra dagens ågerforretning og gav Fyrtårnet halvtreds øre med yderligere ordre om at stikke hen til bageriet om hjørnet og købe en halv stang sukkerbrød.

–Næh, sagde Fyrtårnet med grødet stemme. Du kan vel for fanden selv rende dine ærinder.

Og så smed han de halvtreds øre på jorden foran Eriks fødder.

–Ja, og så kunne du jo også købe en halv stang til Fyrtårnet, fniste Göran i baggrunden.

Der blev helt stille under kastanjetræerne. De halvtreds øre på jorden kunne ikke misforstås. Der var ingen vej tilbage. Nu gjaldt det bare om at følge planen uden at tøve et eneste sekund.

Han smilede, da han trådte et par skridt hen mod Fyrtårnet.

–Jeg syntes søreme, du sagde, du ikke ville rende ærinder, sagde han blidt og smilede stadig.

–Netop, sagde Fyrtårnet med en hæst stemme, som betød, at han var tør i munden, og han løftede forsigtigt armene for at begynde på ritualen.

Erik sigtede midt i solar plexus og smilede stadig, da han slog med al sin kraft og hele kroppens vægt bag bevægelsen. Det føltes, som om knytnæven gik lige ind til ryggraden gennem de bløde og endnu ikke spændte mavemuskler. Fyrtårnet knækkede uden en lyd forover, lammet over ikke at kunne få luft. Erik sigtede lige på næsen med det næste slag. Han ramte ikke perfekt den første gang, men slog et slag til,

så næseblodet vældede frem. Næseblodet var vigtigt, meget vigtigt. Dels imponerede det omgivelserne, og dels skulle det gøre Fyrtårnet yderligere bange. Så slog han en kort højre op mod Fyrtårnets venstre øjenbryn. Det var det blå øje, selve brændemærkningen, som også var vigtig.

Fyrtårnet sank ned på knæ. Det var nu, det gjaldt om at gribe lejligheden, mens overraskelsen og skrækken stadig havde tag i Fyrtårnet. Han løftede Fyrtårnets ansigt op med højre hånd og sigtede mod det andet øje med venstre knyt-næve. Men han så, at det ikke var nødvendigt med mere.

–Giver du op? spurgte han.

Fyrtårnet nikkede stumt. Han var netop ved at få gang i sin vejrtrækning igen, men krisen var allerede overstået.

–Her, sagde Erik og rakte ham et lømmetørklæde. Tør dig, du ser sgu ikke godt ud.

Så samlede han de halvtreds øre op, gav dem til Göran og bestilte en halv stang sukkerbrød, og bagefter delte han sukkerbrødet med Fyrtårnet. Han vidste, at Fyrtårnet aldrig ville gentage udfordringen. Han vidste, at han ikke ville have klaret sig helskindet fra Fyrtårnet, hvis han havde fortsat slagsmålet. Men alt var gået som planlagt, og banden var reddet fra at blive splittet. Fyrtårnets blå øje ville være mere end afskrækkende nok.

Samme aften nød han i biografens mørke, hvordan Robert Mitchum i sin Super Sabre skød den ene efter den anden af de gule djævle i deres MIG 15 ned. For hver skæve-øjet, man skød ned, satte man en rød stjerne på næsepartiet af sin Super Sabre. En af de gule djævle var specielt svær at få bugt med og havde oven i købet en række blå stjerner på næsen af sit fly. Men Robert Mitchum fik ham til sidst efter en hård, men ærlig kamp.

Han havde gåsehud på underarmene, da han gik ud af biografensalen. Men i biffen vidste man altid, hvordan det ville ende. Den side, man selv holdt med, vandt altid. I vir-

keligheden gik det jo ikke sådan, eftersom han jo havde været lige ved at blive ensom og miste hele banden den eftermiddag. Havde han tøvet det allermindste eller bare ramt en smule ved siden af med det første slag mod solar plexus, så havde det været slut.

* * *